

*

Зяпнали спрѣли скринци да гледатъ орела, но скоро се свѣстили и бързо вадятъ ножове и брадви. Звѣрски убиватъ хубавъ юнецъ, разсичатъ го и го нарѣзватъ. Всѣки туря въ струнска торба своя дѣлъ, и радостно тръгватъ назадъ. Тамъ, дето е с. Бѣбошево сега, тѣ прегазватъ Струма и поематъ тѣсна пжтека по дѣсния брѣгъ.

Стигатъ урва надъ Струма, тъкмо срѣщу Мърдища. Уморени, гладни и жѣдни, рекли да починатъ и хапнатъ. Наклали буйни огньове. Насѣкли млади дивечки, дѣлатъ остри шишове — месо да пекатъ. Бъркатъ въ торби месо да вадятъ. Но смрадь и воня ги облѣхва. И жаби, глисте, гущери, змии и смоци — вмѣсто месо. Уплахъ страшенъ ги обзема. Лудо захвърлятъ торби въ гориста урва и хукватъ да бѣгатъ нагоре презъ Доброво къмъ родни висоти. Отъ уплахъ измиратъ едни, а други болни лѣгатъ.

„Смрадливица“ тая урва зове се: днесъ още гадини всѣкакви изъ нея пълзятъ и съскатъ, сякашъ да заглушатъ тжжната песенъ на Струма, що мирно лжкатуше долу подъ нея.

*

— Бре, светецъ ние прогонихме, Богъ ще ни накаже! — носи се мѣла се отъ колиба на колиба.

И цѣло село курбанъ коле, край пещера горе църква зида; день и нощъ се Богу молятъ грѣхъ страшенъ да измолятъ.

И Богъ и светецъ отдавна имъ сж простили. защото „това що сж извършили, отъ незнание сж го сторили“.

Но народно предание мжно се забравя. И днесъ, щомъ скринци минатъ нейде, палави и